

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne sige, at hvis det skulle være sådan, at børn fra hjem, hvor dansk ikke er modersmålet, ikke optages efter de samme retningslinjer som andre børn i en kommune, er det for mig at se ikke i tråd med ånden i loven. Men hvorvidt det er tilfældet, hverken kan eller skal jeg vurdere i en konkret sag, for det er det, vi har Tilsynsrådet til. Hvis man har den vurdering, at en kommune overtræder loven eller administrerer den forkert, kan man indbringe sagen for Tilsynsrådet og få dets vurdering af den. Det tilkommer ikke mig at lave den konkrete vurdering.

Bruno Jerup (EL):

Jeg takker for ministerens svar, og jeg er glad for, at ministeren klart tilkendegiver, at det ikke kan være i tråd med lovens intentioner, hvis der sker den form for diskrimination.

Men jeg vil alligevel godt spørge, om ministeren ikke ville finde det rimeligt at prøve at få lavet en undersøgelse af, om det rent faktisk forholder sig sådan, ikke kun i Randers, men også i en række andre kommuner i landet – altså om det rent faktisk er sådan, at der foregår en direkte eller indirekte diskrimination af indvander- og flygtningebørn. I tråd med den målsætning, regeringen har, må det sikres, at tosprogede børn får mulighed for at lære dansk og dermed også mulighed for at være i kontakt med danske børn og få de samme udviklingsmuligheder og sociale muligheder som danske børn. Vil ministeren lave en undersøgelse, så det bliver klarlagt, hvad der rent faktisk foregår?

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt lige spørge ministeren, om hun kan være enig med mig i, at der rundt omkring i kommunerne er store ventelister med hensyn til pasning af børn, og jeg vil også spørge ministeren, om hun kan være enig i, at man kommunalt anlægger det synspunkt, at dér, hvor man ikke kan passe alle børnene, tager man et vist hensyn til de forældre, som har et arbejde, de skal passe, og som på grund af børnepasningsproblemer måske må frasige sig det arbejde, frem for de forældre, som går derhjemme. Derfor anlægger man samfundsmæssigt det synspunkt, at det må være vigtigere, at de mennesker, der skal passe et arbejde, hvor de ventes at møde op, har en slags førsteet.

Så kan man for min skyld tale om regler og paragraffer, lige så længe man vil. Jeg er selv

kommunalpolitiker og følger i hvert fald det synspunkt, at vi først og fremmest må have de børn passet, hvis forældre måske risikerer at miste deres arbejde.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der ligger ganske rigtigt i reglerne en mulighed for at foretage en konkret vurdering i den konkrete situation, hvis man aktuelt ikke har pladser nok, men man må ikke konsekvent tilside-sætte børn af en bestemt gruppe borgere, og man må ikke behandle borgere efter forskellige retningslinjer.

Hvorvidt det sker i en konkret kommune, hverken kan eller skal jeg vurdere; det har vi Tilsynsrådet til. Og jeg har ikke belæg for, at der skulle finde en forskellig praksis sted, og derfor har jeg heller ikke noget grundlag for at sætte en undersøgelse i gang, men man har altså mulighed for at indbringe de kommuner, hvor man er i tvivl om praksis, for Tilsynsrådet, og jeg har ingen planer om at sætte en undersøgelse i gang.

Bruno Jerup (EL):

Vi taler her om en gruppe borgere, som måske ikke er så vant til at bruge det danske tilsynsrådssystem. Det kræver trods alt en vis viden og et socialt overskud at kunne gøre det, og det drejer sig altså om borgere, som måske har det svært med det danske sprog eller i hvert fald kun behersker det i ringe omfang. Det er dem, ministeren foreslår bare at bruge Tilsynsrådet.

Mener ministeren ikke, at hun har et overordnet ansvar for, at der ikke finder en direkte eller måske indirekte eller skjult diskrimination sted i form af en de facto-udelukkelse af f.eks. indvander- og flygtningebørn på daginstitutionerne? Mener ministeren ikke, at hun trods alt har det overordnede ansvar?

Poul Nødgaard (DF):

Ja, jeg synes måske også, at ministeren slipper lidt for let om ved svaret. Det er meget let at sige: Gå til amtets tilsynsråd! Og det er der også andre ministre der gør, når der er nogle sager her i Folketinget, og jeg kender også den vej, men på et givet tidspunkt er det jo sådan, at man får en afgørelse fra Tilsynsrådet, og at den afgørelse jo så kan ankes til de respektive ministerier. Sådan er det på Indenrigsministeriets område, og det er det helt givet også på Socialministeriets område, og så kan ministeren jo ikke undgå at komme til at tage stilling til sagerne.